

СТАНОВИЩЕ

от проф. дфн Амелия Личева, Софийски
университет, член на научно жури в конкурс за заемане
на академичната длъжност ДОЦЕНТ, обявен от СУ „Св.
Кл. Охридски“

Кандидат: гл. ас. д-р Камелия Спасова

I. Обобщени данни за научната продукция и дейността на кандидата

Кандидатката в конкурса за доцент по 2.1. Филология (Литература на народите от Европа, Америка, Азия, Африка и Австралия – Антична и западноевропейска литература) гл. ас. д-р Камелия Спасова е сред най-ярките имена в младото българско литературознание. Спокойно може да се каже, че тя е изследовател, който със своите научни публикации, е направил заявка за собствена физиономия в полето и на теорията, и на историята на литературата. Водещи в писането на Камелия Спасова са оригиналността на идеите, високата аналитичност, концептуалното мислене, диалогичността.

Камелия Спасова е и един от най-активните литературоведи – в биографията ѝ има огромно количество организирани конференции, семинари (част от които са нейна лична инициатива), но също така многобройни участия в национални и международни форуми. Не е за пропускане и фактът, че тя беше лектор по български език и литература в Славистичния институт към Университета в Кьолн и това успя да предаде още по-голяма видимост на заниманията ѝ.

Специално трябва да се открие и преподавателската работа на Камелия Спасова. Тя от години е един от любимите асистенти на студентите от специалност „Българска филология“. Камелия не просто преподава, тя предлага на студентите изнесени семинари, в които ангажира най-добрите и им дава поле за развитие. В последните

години тя е една от тези, на които се дължи интересът към МП „Литературознание“, а и към докторантските програми на Катедра „Теория на литературата“.

Камелия Спасова е и редактор в „Литературен вестник“, където от години отстоява мястото на теорията, работи активно по тематични броеве и активно включва в списването на вестника свои студенти. Някои от тези нейни броеве са „мини учебници“ за студентите филолози.

Накратко, в лицето на Камелия Спасова говорим за разпознаваем кандидат, със собствен почерк и доказани качества в сферата на литературната теория, Античната и западноевропейската литература. А ако направим количествена оценка на предложените публикации, участия в конференции и проекти, както и цитирания, ще видим, че всички те далеч надхвърлят минималните национални изисквания за длъжността „доцент“.

II. Оценка на научните и на практическите резултати и приноси на представената за участие в конкурса творческа продукция

В настоящия конкурс гл. ас. д-р Камелия Спасова кандидатства с монографията „Модерният мимесис“, както и с 20 статии, публикувани в реномирани издания, част от които – международни и реферирани. Повечето от статиите онагледяват дългогодишния интерес на Спасова към различни интерпретации на понятието мимесис, но част от тях загатват и за други аспекти от интересите ѝ – световни автори като Борхес, вглеждане в българската литература, конкретно Кирил Кръстев, през призмата на световната; детайлното четене на наследствата на българската хуманитаристика и по-конкретно – на Мирослав Янакиев, Никола Георгиев и Радосвет Коларов. Линия, която отчетливо присъства и в „Модерният мимесис“.

В следващите редове обаче, ще очертаем някои от приносите именно на хабилитационния труд, тъй като той е водещото, с което гл. ас. д-р Камелия Спасова кандидатства в конкурса.

Може да се каже, че и новата монография на Камелия Спасова запазва интереса ѝ към Античността, към детайлното вглеждане в идеите на Платон и Аристотел, както и към прилагането на метода с примерите, но в „Модерният мимесис“ има видими надграждания, обогатяване на понятийния апарат, още по-умело съчетаване на теоретизъм и историзъм, още по-смело навлизане в зоните на епохите и съвремението, както и една удивителна зрялост на изводите. По-осезаемо е и къде директното, къде индиректно позоваване на идеите на Мишел Фуко по отношение на проблематизирането на „голямата“ история и работата с малките истории, с граничните ситуации, с повратните точки, което заформя и множеството сюжети в изследването, множество исторически парадигми и срезове. А това, което – за щастие – е останало непроменено при писането на Камелия, е ярката оригиналност на идеите.

Изследването е пригодно в рамките на българското литературознание, което не просто не се е вглеждало теоретично в самостоятелна монография в понятието, но и рядко е надскачало едноплановостта в разбирането за мимесиса. Докато при Спасова говорим за понятие, при което е важно към какво отправя, но и как се самообяснява, тоест, интерпретира се творчески, не през репродуктивното. Нещо повече, дори при древните Спасова открива този модерен рефлексивен потенциал на мимесиса. Самата авторка честно посочва важни изследвания, посветени на мимесиса, които познава, отлично се помества в традициите, които в един или друг план коректно следва, но отстоява и специфичното в собствената си работа, а именно - това разглеждане на мимесиса като двойна и автореференциална категория.

Приноси са и подходът, който можем да обобщим като „съставяне на исторически парадигми по аномалия“, изследването на фигурите на саморефлексивността в различните контексти, силната интердисциплинарност и превръщането на художествени текстове в неочаквани източници на примери, чрез които се онагледяват литературоведски идеи. Подход, който е запазена марка на Спасова.

Същностни са и умелото съчетаване на фактология, набавянето на контекст и неочакваните разрези, които се постигат и през които прозират вариации на понятието мимесис и неочаквания хрумвания. Така също и изключително детайлните, бавни прочити, вкуса към филологическото – не само при анализите върху Ауербах, но и като личностен стил; нестандартното събиране на парчета, които редят теоретико-исторически постановки, многопластовостта на дебата древни и модерни, видян в различни епохи и с интересни интерпретации на съвременното, с цялата условност и гъвкавост на това какво е да си съвременен.

И най-сетне, „Модерният мимесис“ е книга, която осъществява един рядко срещащ се в изследванията, особено на по-млади автори, равностоен дебат с миналото и днешното на българската философия и българското литературознание, в който дебат позициите на самата Спасова стоят защитими.

II. Заключение

Като имам предвид сериозната работа на кандидатката, задълбочеността и аналитичността, с които мотивира идеите си, както и цялостната ѝ дейност на изграден учен и университетски преподавател, убедено гласувам със „за“ за присъждането на гл. ас. д-р Камелия Спасова на академичната длъжност ДОЦЕНТ по 2.1. Филология (Литература на народите от Европа, Америка, Азия, Африка и Австралия – Антична и западноевропейска литература) и предлагам на уважавания Факултетен съвет на ФСФ да одобри кандидатурата ѝ.

28.03.2021 г.

Проф. д-р Амелия Личева